

ΑΘΑΝΑΤΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΕΣ

ΠΡΑΞΙ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ὁ κῆπος τοῦ Καληριᾶ. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ καλαμένιες πολυθρόνες ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δένδρα. Δεξιὰ ἢ ἔπανλι τοῦ Καληριᾶ. Μιὰ μεγάλη Βεράντα συγκοινωνεῖ μὲ τὸν κῆπο μὲ μιὰ σκάλα πλατειά. Πρὸς τ' ἀριστερὰ ἓνα χονδρὸ παλὴν δένδρον. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἔδρανο ἀπὸ πέτρα.

Στὸ ἀνέβασμα τῆς Αὐλαίας ὁ Ρολάνδος βηματίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ περιεργαζόμενος τὸν κῆπο. Σὲ λίγο μπαίνει ἡ κ. Καληριᾶ ἀπ' τὸ βάθος τοῦ κήπου.

Κα Καληριᾶ (μὲ χαμόγελο). Θαυμάζετε τὸν κῆπο μας γιατρέ;

Ρολάνδος. Θαυμάζω πρὸ παντὸς τὴν ἐπιμέλεια, τὴν ὑπομονή σας νὰ φροντίζετε γιὰ ὅλα ἐδῶ κάτω.

Κα Καληριᾶ. Μὲ κολακεύετε γιατρέ.

Ρολάνδος. Ὅχι. Σᾶς βεβαιῶ μιλῶ εἰλικρινῶς. Ἐκὰν μιὰ βολτίτσα γύρω κι' εἶδα τί μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἡ ἀκοίμητη φροντίδα σας... Τί ἄνθη!... Τί χρώματα! (ἀλλάζοντας ὄφρος) Μὰ ἀλήθεια, δὲν κουράζεστε λοιπὸν ἑσεῖς;

Κα Καληριᾶ (μὲ κάποια ἀνακούφισι). Τουναντίον. Τὸ ν' ἀσχολεῖσθαι μὲ τὰ ἄνθη μὲ ξεκουράζει. Μοῦ χαρίζει στιγμὲς μιᾶς εὐεργετικώτατης λήθης.

Ρολάνδος. Κι' ὅχι μόνο αὐτό. Ἡ ἀφοσίωσι πρὸς τ' ἄνθη εἶναι συγχρόνως καὶ ψυχικὴ ὑγιεινὴ. Ἀποδεικνύει τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς.

Κα Καληριᾶ (Ἀπότομα σκεπτικῇ...). Τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς;

Ρολάνδος. Βεβαίως.

Κα Καληριᾶ (μὲ ζωηρὴ λύπη). Τότε λοιπὸν ἡ Θάλεια
γιατὶ ἀποστρέφεται τὰ ἄνθη γιατρέ;

Ρολάνδος (ζητῶντας νὰ ὑπεκφύγῃ...). Μὰ αὐτὸ δὲν
σημαίνει τίποτε.

Κα Καληριᾶ. Καταλαμβάνω... ζητᾶτε νὰ μὲ καθησυ-
χάσετε... Μὰ ὅμως σᾶς βεβαιῶ ξέρω καλὰ τί σημαίνει ὅταν
ἓνα κορίτσι στὴν ἀνοιξὶ τῆς ζωῆς του μισᾷ τὰ λουλούδια...

Ρολάνδος (μὲ ἐπίπλαστη ψυχραιμία). Τὶ λοιπὸν ἔ-
χετε στὸ νοῦ σας;

Κα Καληριᾶ. Τὶ ἔχω στὸ νοῦ μου; ὦ γιατρέ, καλ-
λίτερα νὰ μὴ φέρνῃ στὰ χεῖλη του κανεὶς αὐτὸ ποὺ τοῦ
βασανίζει τὸ κεφάλι...

(Πηγαίνει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ παρατηρᾷ κάτω)

Ρολάνδος. Τὶ βλέπετε κεῖ;

Κα Καληριᾶ. Νά. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε. Μένουν ἀκόμη τὰ
σημάδια τῆς τριανταφυλλιάς μὲ τὰ μεγάλα ὀλοκόκκινα
τριαντάφυλλα.

Ρολάνδος. Ἀλήθεια. Παρατηροῦσα κι' ἐγώ. Κάτι
ἀλήθεια ἔλειπε ἀπ' ἐκεῖ.

Κα Καληριᾶ (δείχνοντας τὸ γηραιὸ δέντρο). Ἦταν
βλέπετε κατάντικον ἀπ' τὸ παλὸν αὐτὸ δέντρο... τὸ ἀγα-
πημένο δέντρο τῆς Θάλειας... Ἀπέναντι δηλαδὴ ἀπ' τὴ
θέσιν ποῦ περναῖ λίγες στιγμοῦλες τὴν ἡμέρα... (ξεσπῶντας)
ὦχ. Γιατρέ ξέρετε πόσο βαρεῖς ἔπесαν στ' αὐτιά μου εἰ-
δὺό σας αὐτὲς λέξεις: «ψυχικὴ ὑγιεινὴ» (κάθεται σὲ μιὰ
πολυθρόνη).

Ρολάνδος (βλέποντάς τὴν σκεπτικὸς). Ἡ Θάλεια λοι-
πὸν ξεροίωσε τὴν τριανταφυλλιά;

Κα Καληριᾶ. (κινῶντας τὸ κεφάλι μὲ κόπο) Ναι
αὐτὴ... ἡ Θάλεια... τὸ παιδί μου... (κρῦβει ἄθελα τὸ πρό-
σωπο στὰ χέρια τῆς. Ἡ φωνὴ τῆς ἔχει τὴν ἔκφρασι τῆς
ἀπογνώσεως) Εἶναι φορικτὸ νὰ βλέπει κανεὶς τὸ ἴδιο του
παιδί ν' ἀποστρέφεται τόσο ἐπίμονα τὸ κάθε τι ποῦ ἀνή-
κει στὴ Νεότητα.

Ρολάνδος (σέρνει ἓνα κάθισμα κοντὰ τῆς καὶ κάθε-
ται). Μὰ ἀγαπητὴ κ. Καληριᾶ, ἡσυχᾶστε λοιπὸν. Σᾶς βε-
βαιῶ κανένα σημεῖο δὲν μοῦ ἐμπνέει ἀνησυχίες. Ὅλ' αὐτὰ
τὰ βρίσκω ἄλλως τε παροδικά.

Κα Καληριᾶ. Δὲν πιστεύω γιατρέ. Τὸ χαρακτηῖρα τῆς
Θάλειας τὸν ξεύρω ὡς τὸ βάθος. Τίποτε δὲν εἶναι παρο-

δικό σ' αὐτὴν ἐκτὸς ὕστερα ἀπὸ μιᾶ ριζικῇ μεταβολῇ τῆς ζωῆς της.

Ρολάνδος. Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ καταφεύγει κανεὶς στὶς ριζικὲς μεταβολές;

Κα Καληριᾶ. Γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος.

Ρολάνδος. Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι ἐπίσης ἀσφαλεῖς; Τὸ ὑπαιθρο παραδείγματος χάριν;

Κα Καληριᾶ. (σηκώνεται μὲ κάποιο κόπο) Δὲν ξεύρω γιὰτρέ, δὲν ξεύρω. Πάντα σ' αὐτὴν τρέχει ὁ νοῦς μου. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ ποῦ ἔτσι φιλικὰ τὴν παρακολουθεῖτε. Ὁ Μικὲς πάντα ὑπελόγιζε στὴ φιλία σας... Ἄλλ' ὅμως γιὰτρέ τὸ χαρακτηριστὴρ τῆς Θάλειας εἶναι δύσκολο νὰ γνωρίσῃ κανεὶς ὥς τὸ βάθος. Καὶ σᾶς βεβαιῶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν γνωρίσετε... ἄλλοιῶς...

Ρολάνδος. (γελῶντας ἐνθαρρυντικὰ) Ἀλλοιῶς ἀπέτυχαν τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα. Δὲν εἶναι; Μὰ ἀγαπητῇ μου κ. Καληριᾶ ἔχετε λοιπὸν ἐμπιστοσύνη σὲ μένα...

(Ἡ Κλειὼ μπαίνει ἀπ' τὴ θύρα τοῦ βάλθους. Τὴν ἀκολουθεῖ ἓνας Νέος. Εἶναι ντυμένοι *sport* καὶ κρατοῦν ρακέτες τοῦ *Tennis*. Μπαίνουν γρήγορα μὲ ἀναπνοὴ γρήγορη. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι κόκκινα ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου).

Ὁ Νέος. (πρὸς τὸν γιὰτρέ καὶ τὴν κ. Καληριᾶ) Παίζομε ἀπ' τὶς 3 συνεχῶς μέχρι τώρα. Δυὸ ὥρες ἀκριβῶς. Εἶμαι σκοτωμένος ἀπ' τὴν κούρασι, μὰ τί πειράζει; Βγαίνω πάντα νικητής. Ἔχω κερδίσει τὴν Κλειὼ τρεῖς φορές... (γελᾷ) Εἶμαι ἔνδοξος!

Κλειώ. (μὲ πείσμα) Ψέμματα! ψέμματα λές.

Ρολάνδος. (μὲ χαμόγελο) Ἐν πάσει περιπτώσει κι' οἱ δυὸ σας εἰσθε κερδισμένοι. (τοὺς βλέπει μὲ προσοχή) Ἔχετε κερδίσει τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὴν υγεία!!

Ὁ Νέος. (μ' ἐνθουσιασμό) Ναί. Ναί. Ἔχομε κερδίσει τὸν ἥλιο καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα. Ἡ ζωὴ εἶναι δική μας.

Κα Καληριᾶ. (Προχωρεῖ πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ στέκεται μπρὸς στὴν Κλειώ) Δὲν κατορθώνεις ποτὲ νὰ μένης δυὸ στιγμοῦλες μὲ τὴν ἀδελφή σου... Εἰσαι πάντα ἓνα μικρὸ θεότρελλο πλᾶσμα.

Κλειώ. (ἄθελά της) Μὰ γιατί;

Κα Καληριᾶ. Ξεύρεις καλὰ ὅτι τὸ μόνο ποὺ θὰ

διασκέδαζε κάπως τὴν μελαγχολία της εἶναι ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Μὰ ἐσύ;...

Κλειώ. (ζητώντας νὰ ὑπεκφύγῃ) Μὰ δὲν ξεύρω πρὶν ἀπ' ὅλα ἂν ὑπάρχει λόγος νὰ μελαγχολῇ κανεὶς... Ἐνόσω ὑπάρχει ὁ ἥλιος... τὸ tennis... τὸ ὑπαιθρο.

Κα Καληριᾶ. (προχωρῶντας πρὸς τ' ἀριστερὰ) Κι' ἐνόσω μὲ τὰ τρελλά σου πηδήματα ἀπωθεῖς κάθε σκέψι γιὰ τὸν ἑαυτό σου καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. (μὲ κάποια μελαγχολία) (πρὸς τὸ γιατρό) Ἐπιτρέψτε μου ἐμένα γιατρέ... Πάω νὰ κυττάξω λίγο τὰ λουλούδια μου... (φεύγει).

Ρολάνδος. (στὴν Κλειώ) Μὰ ὅμως γιὰ πῆτε μου, γιατίι δὲν κατορθώνετε νὰ πάρετε μαζὺ τὴν ἀδελφή σας;

Κλειώ. (μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλὴ βλέποντας τὸ γιατρό μὲ ἀπορία. Ἐπειτα ξεσπῶντας σ' ἓνα ἡχηρὸ γέλιο) Μὰ ποὺ τὸ σκεφθήκατε λοιπὸν αὐτό; Ἡ Θάλεια λοιπὸν θὰ παίξῃ ποτὲ tennis;

Ὁ Νέος. Τῆς ἔχω προτείνει τόσες φορές, γιατρέ. Ἐχει ἀρνηθῇ μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐπιμονή.

Ρολάνδος. Ἐ. Καὶ γιαντὸ ἀπογοητευθήκατε λοιπόν; Προσπασθεῖστε ἀκόμα. Δεῖξτε της τὸ ὑπαιθρο... τὸν ἀέρα... Ἐσεῖς οἱ νέοι ἀκούεσθε πιὸ πολὺ ἀπὸ μᾶς ὅταν πρόκειται γιὰντὰ τὰ πράγματα.

(Ἡ Κλειώ ζητᾷ ν' ἀπαντήσῃ ἀλλ' ἔξαφνα ἀνακόπτεται. Ἡ Θάλεια φαίνεται στὴν βεράντα. Φορᾷ μακρὸν σκοῦρο φόρεμα. Στέκεται γιὰ λίγο στὸ ὕψος τῆς βεράντας καὶ κατεβαίνει ἀργά. Ἡ Κλειώ, ἀπότομα ζητᾷ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ δεξιὰ ἀκολουθουμένη ἀπὸ **Νέο**, ἀλλ' ἀνακόπτονται ἀπ' τὸ γιατρό).

Ρολάνδος. Μὰ γιατίι φεύγετε λοιπόν; Σταθῆτε.

(Ὁ Νέος κι' ἡ Κλειώ φεύγουν δεξιὰ χωρὶς ν' ἀπαντήσουν).

Θάλεια. (στὸ γιατρό) Γινήκατε ἄφαντος γιατρέ.

Ρολάνδος. Ναί. Προτίμησα γιὰ λίγο τὸν κῆπο. Εἶναι τόσο καλὰ ἐδῶ κάτω.

Θάλεια. (σιγὰ καὶ μὲ ψυχρότητα) Ἦρταν ἐπάνω μερικοὶ γνωστοὶ τοῦ πατέρα μου.

Ρολάνδος. (Χαμογελῶντας) Μερικοὶ «γνωστοί»; Καὶ γιατίι δὲν λέτε μερικοὶ φίλοι;

Θάλεια. (μ' ἀπέχθεια) Γιατίι θᾶταν τὸ τρομερώτερο

ψέμμα. Ὁ πατέρας γιατρὲ δὲν αἰσθάνθηκε ποτὲ τὴν ἀνεκτίμητη συντροφιά ἐνὸς φίλου. (κάθεται στὴν πολυθρόνα κοντὰ στὸν κορμὸ τοῦ γηραιοῦ δένδρου).

Ρολάνδος. (πέροντας θέσι στὸ ἀπέναντι κάθισμα πού τὸ σέρνει κοντὰ της) Τὶ ἐννοεῖτε μ' αὐτό;

Θάλεια. Ἐννοῶ ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ ἓνα ἄνθρωπο δικό του... Ἐνα φίλο!... Καταλαβαίνετε;... Ἐνα φίλο!...

Ρολάνδος. Καὶ φαντάζεσθε ὅτι αὐτὸ θὰ ὠφελοῦσε τὸν πατέρα σας;

Θάλεια. Βεβαίως. Θὰ τὸν ἐξοικεῖωνε πιὸ πολὺ μὲ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ρολάνδος. (ἐκπληκτός) Μὲ τ' ἀνθρώπινα αἰσθήματα; Για τὸν πατέρα σας τὸ λέτε αὐτό;

Θάλεια. Νά! Εἶστε τρομοκρατημένος, σὰν νὰ ξεστόμισα καμμιά ὕβρι.

Ρολάνδος. Τρομοκρατημένος, ἴσως ὄχι. Μὰ ὅμως δὲν μπορῶ χωρὶς ἐκπληξί ν' ἀκούσω κάτι τέτοιο.

Θάλεια. (μένει γιὰ λίγη ὥρα σιωπηλὴ) Βέβαια. Ὁ πατέρας μου ἔχει γίνῃ πιά ἓνας ἄνθρωπος ἄλλος!... Ἐνας ἄνθρωπος μὲ καρδιά, μὲ ἀφοσίωσι... (γέροντας τὸ κεφάλι μὲ κάποια ἀπότομη λύπη) Ἀλλ' ὅμως γιατρὲ δὲν ξέρετε τὶ προηγήθηκε γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά... Τὶ ἐχρειάσθηκε γιὰ νὰ πιστεῖσῃ τέλος ὁ πατέρας στὴν ἐσωτερικὴ ὠραιότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ρολάνδος. (κάθεται καλλίτερα στὴν πολυθρόνα του) Μὰ γιὰ πῆτε μου λοιπόν;

Θάλεια. (περίλυπη) Ἐπρεπε νὰ θυσιασθῶ ἐγὼ ὀλόκληρη, ἀπ' τὰ μαλλιά ἴσαμε τὰ πόδια.

Ρολάνδος. (σοβαρὸς) Λοιπὸν πρέπει νᾶστε ὑπερήφανη, δεσποινὶς Θάλεια! Ἐχει ἐξαρτηθῇ ἀπὸ σᾶς ἡ σωτηρία τοῦ πατέρα σας!

Θάλεια. Ὑπερήφανη ὄχι.

Ρολάνδος. Μὰ γιατί λοιπόν;

Θάλεια. (κοντάζοντας γύρω της καὶ μὲ φωνὴ ὅσο τὸ δυνατό χαμηλότερη) Δὲν ξέρετε πῶς αὐθόρμητα δὲν ἔρχεται ἀπὸ μένα ἡ θυσία; Πῶς ἐγώ... ἐγώ... δὲν εἶμαι ἡ δημιουργὸς τῆς σωτηρίας τοῦ πατέρα μου;

Ρολάνδος. Μὰ τότε πῆτε μου ποῖος σᾶς ὑπέδειξε τοὺς τρόπους νᾶχετε μιὰ τόσο εὐεργετικὴ ἐπίδρασι ἐπάνω

του... Πήτε μου λοιπόν Δεσποινὶς Θάλεια ποιὸς σᾶς ὑπε-
χρέωσε σ' αὐτά;

Θάλεια. (μὲ ἔξαφνη ταραχὴ ποῦ διακόπτει τὴν μέχρι
τώρα γαλήνη της) ὦ. Ἄς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτόν! Ἄς ἀφί-
σουμε τὸν Ἀπόντα στὸ ἄγνωστο!

(Ὁ Νέος φαίνεται σιὰ δεξιὰ. Προχωρεῖ δειλὰ καὶ
κρατεῖ ἀκόμα τὴν ρακέτα στὸ χέρι)

Ὁ Νέος. (στὴν Θάλεια) Πότε λοιπόν Δεσποινὶς θάπο-
φασίζατε νὰ μάθετε λίγο tennis;

Θάλεια. (σταθερὰ καὶ ψυχρὰ) ΠΟΤΕ!!

Ρολάνδος. (στὴ Θάλεια, μὲ δοκτορικὴ σοβαρότητα) Τὸ
tennis εἶναι ἓνα παίγνιδι ποῦ γυμνάζει ὅλο τὸ σῶμα συγ-
χρόνως. Ἀποβλέπει στὴν γενικὴ εὐεξία.

Θάλεια. (τὸν κυττάζει μὲ εἰρωνεία) Γιατρέ. Ἐχετε
ἀκριβῶς τὸ ὕφος ποῦ παίρνετε ὅταν γράφετε καμμιὰ συν-
ταγὴ. Ἀκριβῶς.

Ρολάνδος. (ἐπιμένων) Μὰ ἀλήθεια Δεσποινὶς Θά-
λεια. Θὰ σᾶς ἔδινε λίγες πολὺτιμες στιγμὲς χαρᾶς.

Θάλεια. (ἔξαφνα γελᾷ νευρικὰ) «Χαρᾶς»; Θὰ εἶναι
ἀλήθεια πολὺ περιεργὴ αὐτὴ ἢ «Χαρά»!

Ὁ Νέος. Θὰ σᾶς ἔδινε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπολαύσετε
αὐτὸ ποῦ σημαίνει «κίνησις»

Θάλεια. (πρὸς τὸν Νέο, ἀπότομα) Ἴσως σᾶς ἄκουα
νὰ μιλάτε ἐσᾶς ἂν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ πῆτε τίποτε γιὰ τὴν
ἀκίνησιν ἢ τὴν μονοτονίαν. Θὰ εἶχατε τὴν πιὸ θαυμάσια
γνώμη.

Ὁ Νέος. (προσπαθῶντας ν' ἀνακτήσῃ τὸ θάρρος του)
Θὰ αἰσθανθῆτε ἐπὶ τέλους τὴ ζωὴν.

Θάλεια. (μὲ τὴν ἴδια νευρικότητα) ὦ. Μὲ πιὸ πολὺ
δικαίωμα θὰ μπορούσαν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὴν κεῖνοι ποῦ
κοίτῳνται πιά μέσα στοὺς τάφους, παρὰ ὅσοι φέρουν τὴ
ζωὴ πάνω στὸ δίκτυ μιᾶς ρακέτας.

Ὁ Νέος. (μὲ κάποιο θυμὸ) Καλά. Μένετε λοιπόν
πάντα στὸ πείσμα σας. Ἀντιπαθῆτε τὸν ἀέρα, τὴ ζωὴν,
τὸ ὑπαιθρο. Ἀντιπαθῆτε τὸν ἥλιο.

Θάλεια. (σηκώνεται ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἔξαφνης τα-
ραχῆς) ὦ! Πόσο εἰσθὲ ἀστεῖοι σεῖς ποῦ νομίζετε ὅτι
κατακτῆσατε τὸ Σύμπαν, μὲ τὴ «ζωὴ σας», μὲ τὸν «Ἥλιο
σας» κι' ὅλες τὶς μεγάλες αὐτὲς λέξεις ποῦ κι' ἐσεῖς ο
ἴδιοι δὲν καταλαβαίνετε. Σκεφθῆτε λοιπόν πὼς ὑπάρχει,

Ένας ἥλιος ἄλλος, πιὸ πολὺ φοβερὸς ἀπ' αὐτὸν ποῦ λάμπει μέσ' τὸ στερέωμα, ἓνας Ἥλιος ποῦ μὲ τὴν πιὸ ἀμυδρὴν του ἀκτίνα δημιουργεῖ ὀλοφώτεινες μέρες Καλοκαυριοῦ καὶ ποῦ ἀλλοίμονο ὅταν δύνει ζητᾷ νῇ παρασύρη στὰ τάρταρα ὅλες τὶς προσφιλεῖς εἰκόνες, ποῦ, κάποτε, μᾶς χάρισε ἡ ζωή.

Ὁ Νέος. Καὶ ποιὸς λοιπὸν εἶν' αὐτὸς ὁ ἥλιος;

Θάλεια. (σταθερὰ) Εἶν' ἡ Συνειδήσι τοῦ Ἀνθρώπου!

(Ὁ Νέος τὴν βλέπει στὰ μάτια μ' ἓνα βλέμμα κοντὸ καὶ βγαίνει χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ).

Θάλεια. Ἐπὶ τέλους, γιατρέ, εἴμαστε μόνοι.

Ρολάνδος. Ναί.

Θάλεια. Καὶ τώρα θέλω νὰ σᾶς παρακαλέσω κατ' :
Νὰ μὴ μὲ ξαναπλησιάσουν πιά οἱ πνευματώδεις ἀπεσταλμένοι σας. Γιατρὲ ὁ τρόπος σας, δὲν εἶν' ἓνας τρόπος σοδαρός.

Ρολάνδος. Μὰ ἀγαπητή μου δεσποινὶς Θάλεια...

Θάλεια. Ναί. ναὶ καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε. Μὰ ὅμως εἶναι καιρὸς νὰ μιλήσω ἐγώ. Λοιπὸν σᾶς ἐπαλαμβάνω : Μ' ἔχει ἀρκετὰ κουράση ἡ μωρία τοῦ κόσμου ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ δεχθῶ μὲ φιλοφροσύνη τὰ νέα σας μέσα... (ἐξαντλημένη κάθεται στὴ θέσι της).

Ἐπὶ τέλους ἀφῆστε με, σὰν ἓνα λαβωμένο πουλὶ ποῦ κάθεται στὶς ρίζες τῶν δένδρων σέρνοντας μαζὺ καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ πετάξῃ ψηλά, ἐλεύθερα...

Ρολάνδος. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅπως πρέπει. Τὸ λάθος σας εἶναι μεγάλο δεσποινὶς Θάλεια. Μὰ ὅμως τώρα δὲν εἶναι καιρὸς. (βλέπει πρὸς τ' ἀριστερὰ) Ἔρχεται ὁ κ. Τάσος, ὁ ἀρραβωνιαστικός σας.

Τάσος. (Μπαίνει ἀριστερὰ) Καλησπέρα Θάλεια. (χαίρετ' αὐτὴν καὶ τὸν Ρολάνδο ψυχρὰ μ' ἐλαφρὴ κλίσι τῆς κεφαλῆς).

Θάλεια. Καλησπέρα Τάσο. Δὲν σὲ περίμενα τόσο νωρίς.

Ρολάνδος. Φθάνει μόνο νὰ μὴ βαρεθῇ μέχρι τὴν ὥρα τοῦ δείπνου.

Τάσος. Ἀ. Δὲν θὰ μείνω ἀπόψε στὸ δείπνο.

Ρολάνδος. Ὁχι δά, γιατί; Ὁ κ. Καληριᾶς ἔχει σήμερα μερικὸς προσκεκλημένους. Ἀναμφιβόλως θὰ θέλουν νὰ σᾶς γνωρίσουν.

Τάσος. (ἄθελ'α) Ἀλήθεια Θάλεια;

Θάλεια. Ναί. Ὁ πατέρας προσκάλεσε μερικοὺς γνωστούς.

Ρολάνδος. Ἐμένα μὲ συγχωρεῖτε ὅμως. Πάω νὰ δῶ τὶ γίνεται πάνω (φεύγει).

Τάσος. (βλέποντας τὸ γιατρὸ πὺν φεύγει) Πότε θὰ φύγει πιά ἀπὸ δίπλα σου αὐτὸς ὁ μαῦρος παληόγατος ; (εἰρωνικά) Δὲν πάει στὸ διάβολο ὁ εὐγενῶς προσφερόμενος σύμβουλος ;

Θάλεια. Τέλειωσε πιά. Λίγο πρὶν ἔρτης ἀπετίναξα πιά ἀπὸ δίπλα μου αὐτὸν τὸν ἐφιάλη. Οἱ δοκτορικὲς αὐτὲς φροντίδες δὲν θὰ μὲ ξαναπλησιάσουν.

Τάσος. Κι' ἂν σὲ ξαναπλησιάσῃ τὶ μ' αὐτό ; Θὰν μιὰ αἰτία νὰ διασκεδάσω λιγάκι.

Θάλεια. Μὰ γιατί ; Τὶ ἐννοεῖς ;

Τάσος. Σὲ βεβαιῶ Θαλίτσα μου θὰ τοῦ κοπανίσω κἄτι σθερκιὲς ποῦ θὰ τοῦ κάνω μαῦρο τὸ δοκτορικὸ του σθερκάκι. (γελά κτηνωδῶς) Χὰ χὰ χά.

Θάλεια. Μὰ ὅχι, δὲν κατάλαβες λοιπόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐρχόταν μὲ κακοήθειες προθέσεις. Εἶν' εὐγενὴς ὁ γιατρὸς Τάσο. Ἐκεῖνο μόνο ποῦ μ' ἔκαμε νὰ τὸν ἀποστραφῶ, νὰ τὸν ἀντιπαθῶ, εἶν' ἄλλο. Εἶναι γιατί ζήτησε νὰ ἐπιβληθῇ στὸ χαρακτῆρα μου. Πάντα ὅμως νομίζοντας ὅτι μὲ ὠφελεῖ. Ἐπειτα ἂν σκεφθῇ κανεὶς τὴν ἀφιλοκέρδειά του

Τάσος. (κάθεται κοντά της σὲ μιὰ στάσι ἄσεμνη ἀγκαλιάζοντας τὰ γόνατά του) Μὰ ἐσὺ δὲν ξεύρεις Θαλίτσα μου τὸν κοσμάκη. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὶ σκοπὸ ἔχουν οἱ ἀφιλοκερδεῖς αὐτοὶ κατεργάρηδες ποῦρχονται δίπλα σου. (τῆς μιλά ὀλοένα πλησιάζοντας κι' ἐκτελῶντας αὐτὰ ποῦ λέει) Ἐκεῖ ποῦ σοῦ παρουσιάζονται ἰδανικοὶ καὶ σοῦ κινοῦν τὸν θαυμασμό γιὰ τὸν ἀνεπίληπτο χαρακτῆρα τους, ἔρχονται σιγὰ σιγὰ, πιὸ κοντά σου, πιὸ κοντά σου, σ' ἀγγίζουνε χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνεις, βάνουν ἔπειτα τὰ χέρια στὸ λαιμό σου, σ' ἀρπάζουν, σ' ἀγκαλιάζουν, θέλουν νὰ σὲ φιλήσουν...

Θάλεια. (ἀνθίσταται μ' ὅλες της τὲς δυνάμεις) Εἶσαι ἓνας διεφθαρμένος... Μιλῶντας γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ βρίζοντάς τους ἀποκαλύπτεις τὸν ἑαυτό σου. Ὡ. Ναί. Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σένα δὲν θὰ φερνόταν ὅπως αὐτὴ τὴ στιγμή φέρθηκες ἐσὺ...

Τάσος. Βέβαια. Καὶ ποιὸς λοιπὸν ἄλλος ἀπὸ μένα θάχε τὸ δικαίωμα αὐτό; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ μένα, μικρὸ μου πουλάκι, μπορεῖ νὰ σ' ἀγγίξει; (Τὴν σφίγγει ἔξαφνα πάνω του μὲ βίαιο πάθος. Ἡ Θάλεια ζητᾷ ν' ἀπαλλαγῇ μ' ὅλες τῆς τὶς δυνάμεις).

Θάλεια. "Αφισέ με. "Αφισέ με.

Τάσος. "Ω! Τὶ ἡδονικόν, τὶ πιὸ ἡδονικὸ νὰ σφίγγεις πάνω σου μιὰ γατοῦλα ποῦ σοῦ φέρνει ἀντίστασι. (Ζητᾷ νὰ τὴν φιλήσῃ) "Ω. Μὴν ἀντίστασαι. "Ὅσο ἀντίστασαι μὲ κἀνεις πιὸ πολὺ φωτιά... μοῦ χαρίζεις πιὸ πολὺ ἡδονὴ ἐνῶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὴν δώσης... "Ἐπειτα Θάλεια, σὲ λίγο καιρὸ εἶμαι ἐπισήμως ὁ ἄνδρας σου.

(Τὴν φιλᾷ μὲ κτηνώδη παραφορὰ ἀφήνοντάς τὴν νὰ πέσῃ σὰν κουρέλι στὸ κάθισμά της)

(Παῦσι)

(Ἡ Θάλεια μένει ἄφωνη γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ρίχνοντας μπρὸς τῆς ἓνα ἀπλανὲς βλέμμα. Ὁ Τάσος τὴν βλέπει ἀτάραχος στὴν ἀρχή. "Ἐπειτα ἀπομακρύνεται μὲ ταραχὴ πρὸς τὴν βεράντα).

Θάλεια. Νά! Αὐτὴ εἶν' ἡ Χαρὰ ποῦ ξεγελάει τὴν εὐκολόπιστη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ὠραιοθέατη πλάνη τοῦ νέου δεσμοῦ!! Ἡ Βία. Ἡ Βία εἶναι ἡ χαρὰ ποῦ βρίσκεται μέσα στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις αὐτῶν, ποῦ θὰ γίνουν γιὰ πάντα δικοὶ μας... (ἔξαφνα) Γιὰ πάντα; "Ὁ πόση φρίκη κρύβεται μέσ' σ' αὐτὲς τὶς λέξεις; Γιὰ πάντα; Μέχρι τὴ στιγμὴ ποῦ ποιὸς ξέρει πῶς, ἡ ζωὴ μου πιά θὰ σταματήσῃ, μέχρι τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ θάνατος ρίχνοντας πάνω τὸ εὐεργετικὸ δρεπάνι του θὰ μ' ἀφανίσῃ πιά, ὁλότελα θὰ μὲ ξεοριζώσῃ...

(Ὁ Τάσος σταματᾷ ἀμήχανος μπρὸς στὶς σκάλες παρακολουθώντας τὴ Θάλεια).

Θάλεια. Θὰ γίνῃ σὲ λίγο «ἐπισήμως ὁ ἄνδρας μου». Αὐτὸς ποῦ κἀν οὐτιδανώτερο εἶναι ἀπὸ ἄνανδρος. Ναί, ναί. Ἐπειδὴ τὸ θέλει ἔτσι τὸ ὑψηλὸ κοινωνικὸ γόητρο, ἐπειδὴ τὸ ζητᾷ ἡ κοινωνικὴ περιοπὴ (γελᾷ μὲ νευρικότητα). Χά, χά, χά. Τὰ δέχομαι ὅλα, ὅλα. Φέρτε τον λοιπὸν τὸν ἐκλεκτὸ μνηστήρα. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ ἐκλεκτὸς μνηστήρας;

Τάσος. (πλησιάζοντας) Θάλεια.

Θάλεια. (γυρνώντας πρὸς αὐτὸν) "Α. Ἐδῶ εἶσαι; Ἐγὼ νόμιζα πῶς ὕστερα ἀπ' τὶς ὑπέρτατες ἐκδηλώσεις

τῆς ἀγάπης σου, θ' ἀνέβαινες πάνω, νὰ συναντήσης ὅσους δίκαια ἀνυπομονοῦν νὰ σέ γνωρίσουν. Πήγαινε λοιπόν. Δὲν σταματᾷ βέβαια ἔως ἔδῳ ἡ ἀξία σου. Ἔχεις τώρα σ' αὐτοὺς νὰ μιλήσης γιὰ τὶς ἐμπορικὲς σου ἐπιχειρήσεις, γιὰ τὰ κέρδη σου, γιὰ τὰ χρήματά σου. Πήγαινε, θὰ σέ περιμένουν.

Τάσος. (μὲ κάποια δειλία) Μὴ μιλᾷς ἔτσι. Γιατὶ παίρνεις ἔτσι ἀνάποδα τὸ κάθε τι. Ἐπὶ τέλους... ἐπὶ τέλους ἀπέναντί σου ἔχω κάποιο δικαίωμα...

Θάλεια. (ἐξαλλή) Ἡ προστυχιά δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ἓνα δικαίωμα. Κι' οὔτε ὁ γάμος, οὔτε τίποτε δὲν παραχωρεῖ τέτοιου εἴδους δικαιώματα. Καὶ τὸ νὰ πλησιάζει κανεὶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔστω καὶ τὴν μέλλουσα γυναῖκα του εἶναι ἓνας ἐκθιασμός. Εἶναι ἀτιμία.

Τάσος. (ἀπειλητικὰ) Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλᾷς ἔτσι.

Θάλεια. (εἰρωνικὰ) Μιλᾷ ἡ Ἐξουσία! Γίνεσαι ζωηρὸς μονάχα ὅταν πρόκειται νὰ ὑπερασπίσης τὸ ἀνύπαρκτο φιλότιμό σου, ἢ ὅταν μέσα σου ξυπνᾷ ἡ ὁρμὴ τοῦ κτήνους. Μὰ κατὰ βάθος δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Καμμιά χορδὴ τόσο λεπτὴ ποῦ ἀγγίζοντάς την νὰ αἰσθανθῇς πόνο.

Τάσος. Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ θεωρήσω ὡς σοβαρὴ ἐνασχόλησι τὸν ἐξευγενισμό τῶν ἐσωτερικῶν χορδῶν. Ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι λόγια σοβαρὰ αὐτά. Ἐπειτα τὴ θέσι αὐτὴ μοῦ τὴ δίνεις ἐσύ. Δὲν ἔχω βέβαια ἐγὼ πρόχειρες τὶς αἰώνιες κουταμάρες τῶν «ιδανικῶν» γιὰ νὰ σέ τραβήξω κοντά μου κι' ἔτσι ἐκτελῶντας ὅ,τι μοῦ ἐπιτρέπει τὸ δικαίωμα, παίρνω θέσι βιαστοῦ. Μὰ ὅμως μόνο μπρὸς στὰ μάτια σου ἴσως. Ἡ ὑγιὲς σκέψι τοῦ κόσμου δὲν εἶν' ὑποχρεωμένη νὰ ἐξετάζῃ ἐκτροχιασμένες ιδέες... Χμ. Ἄς σέ χάρακτηρίσω καλλίτερα ἔτσι ἀντὶ νὰ θελήσω νὰ ὑπερασπισθῶ.

Θάλεια. Ὑπερασπίσου λοιπόν.

Τάσος (Μὲ ζωηρὸ πείσμα) Οὔτε θὰ ὑπερασπισθῶ οὔτε τίποτε. Ἀπλούστατα: Θὰ σέ πάρω. Θὰ γίνης γυναῖκα μου. Τὸ καταλαβαίνεις; (σταθερὰ) Ἔτσι θέλω ἐγώ.

Θάλεια. Εὐτέλῃ ἀνθρωπε. Πῶς τολμᾷς νὰ ἐκστομίζεις ἔτσι τὴ λέξι «ἐγώ», ὅταν βρίσκεσαι στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου;

Τάσος. (Χαιρέκακα) Μὰ κι' ὁ πατέρας σου θὰ θελήσῃ ὅ,τι προτείνω ἐγώ.

Θάλεια. (ἐξαλλῇ) Ἐκθιαστή... Τέρας ποῦ μέσα του
ζεῖ μιὰ παραμορφωμένη ψυχὴ ἀνθρώπου. Θεὸς λοιπὸν νὰ
ἐκμεταλλευθεῖς πρὸς πολὺν τὶς ἀδυναμίες του ; (μὲ πόνο) Μὰ
ὄχι. Ὁχι. Δὲν θ' ἀφίσω αὐτὸ νὰ γίνη ποτέ. Ὁχι. Ὁχι.
Ποτέ.

(Ὁ Μικὲς Καληριᾶς φαίνεται στὸ ὕψος τῆς βεράντας.
Οἱ δυνάμεις του ἔχουν ἀνακτηθῇ. Ἔπειτα κατεβαίνει καὶ
προχωρεῖ μὲ γοργὸ τὸ βῆμα πρὸς αὐτούς).

Θάλεια. (τρέχει κοντὰ του καὶ τοῦ ἀγκαλιάζει τὴ
μέση) Πατέρα μου.

Καληριᾶς. (τὴν ἀγκαλιάζει) Κόρη μου ἀγαπημένη.
(τὴ βλέπει μὲ πρὸς πολὺν προσοχήν) Μὰ τί εἶναι ; Τί ἔχεις ;

Θάλεια. (μὲ βαθειὰ συγκίνησι) Τίποτα. Νά, σᾶς σκε-
πτόμουνα πάλι. Καμμιά φορὰ κατεβαίνατε λιγάκι στὸν
κῆπο. Ἀπόψε δὲν κατεθήκατε καθόλου. Μὰ γιατί πατέρα ;

Καληριᾶς. Ἐπάνω ἔχω μερικοὺς φίλους, γι'αὐτὸ
παιδί μου.

Θάλεια. ὦ ! Αὐτοὶ «οἱ φίλοι» ! Μοῦ φαίνεται πῶς
σᾶς ἐνοχλοῦν.

Καληριᾶς. (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά) Ὁχι. Ὁχι. Μὴ
φοβᾶσαι λατρευτὸ μου παιδί. (πρὸς τὸν Τάσο) Καλησπέρα
Τάσο. Ἐδῶ εἶσαι λοιπόν ; Τώρα πρὸς ὀλίγου μοῦ τῶπε ὁ
γιατρός.

Τάσος. (χαιρετῶντας) Ναί. Ἐμεινα λίγο μὲ τὴ Θά-
λεια. Σὲ λίγο ἀνεβαίνομε...

Καληριᾶς. (τὸν παρατηρεῖ μὲ προσοχήν) Μὰ φίλε μου,
πρὸς τί λοιπὸν αὐτὴ ἡ κατῆφεια ;

Τάσος. Κατηφὴς ἐγώ ; Τουναντίον ἔχω λόγους νᾶμαι
σήμερα ἰδιαιτέρως χαρούμενος.

Καληριᾶς. Μήπως πρόκειται γιὰ καμμιά ἐπιτυχῇ ἐμ-
πορική πρᾶξι ; Ἐλα λοιπόν ; Τί διστάζεις νὰ ἐκδηλώσης
τὴ χαρὰ σου ; Ἡ μήπως ἡ χαρὰ ἐξωτερικεύεται μὲ τὴ
δυσθυμία ; (πρὸς τὴ Θάλεια) Θάλεια, ξεύρεις σήμερα σοῦ
ἐπιφυλάττω μιὰ ἐκπληξι.

Θάλεια. Ναί ; Μοῦ κινεῖτε σᾶς βεβαιῶ τὴν περιέργεια.

Καληριᾶς. (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά) Ξεύρω πῶς αὐτὸ
θὰ σ' εὐχαριστήσῃ... κι' εἶμαι τόσο ἐνθουσιασμένος παιδί
μου ποῦ μοῦ δίνεται αὐτὴ ἡ εὐκαιρία...

Θάλεια. Μὰ γιὰ πῆτε μου λοιπόν.

Καληριᾶς. Ἐχω γνωρίσῃ ἔδῶ καὶ λίγο καιρὸ τὸν

διάσημο concertista τὸν Βλάετ. Αὐτὸς ποῦ ἔκαμε τόσο πάταγο μὲ τὶς ἐμφανίσεις του... Θυμᾶσαι ;

Θάλεια. (ἐκπληκτικῇ) Ναί. Ναί. Λοιπὸν ;

Καληριᾶς. (γελῶντας) Βλέπεις λοιπὸν πῶς συμβαίνουν πράγματα ποῦ δὲν τὰ περιμένεις ;

Θάλεια. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι πράγματι μ' ἐκπλήττετε.

Καληριᾶς. Λοιπὸν σὲ βεβαιῶ ὅτι τὸν γνώρισα καλά. "Ἐγινε φίλος μου... Τὸν παρεκάλεσα λοιπὸν νᾶρτη ἀπόψε ἐδῶ... Θ' ἀκούσης Θάλεια λίγη μουσικὴ.

Θάλεια. (μὲ συγκίνησι παίρνοντας τὸ χέρι του) Εὐχαριστῶ πατέρα !

Καληριᾶς. (χαμογελῶντας) "Αν θέλετε μπορεῖτε νὰ τὸν προσκαλέσετε καὶ στοὺς γάμους. "Ἐτσι ἡ τελετὴ θὰ πάρῃ ἓνα χαρακτῆρα καλλιτεχνικό.

Θάλεια. "Α. Αὐτὸ ὅχι. Οἱ καλλιτέχνες δὲν συχνάζουν σὲ συμπόσια.

Καληριᾶς. Καλά. Κάνετε ὅτι σᾶς φανῇ καλό. "Ἐγὼ τώρα ξαναγυρνῶ πάνω. Μὴν ἄργεῖστε. (στὸν Τάσο) Τάσο. "Ἐχω ἐπάνω μερικοὺς φίλους ποὺ θὲν νὰ σὲ γνωρίσουν.

Τάσος. (μὲ φιλαυτία) "Ω ! Μεγάλῃ μου τιμῇ !

Καληριᾶς. Λοιπὸν μὴν ἄργεῖστε... "Ολοι ἐπάνω ἀνυπομονοῦνε.

(Ὁ Καληριᾶς φεύγει)

Τάσος. (μ' ἐπίπλαστῇ διαλλαξίᾳ) Θάλεια. Πίστευσέ με. Μὲ καταδικάζεις.

Θάλεια. (ψυχρὰ) Δὲν ἔχω μέχρι τώρα καταδικάσει κανένα... (πρὸ σιγὰ σὰν νὰ μιλᾷ μόνη της) "Ἐγὼ μόνο εἶμαι μιὰ κατὰδικη.

Τάσος. "Ω. Μὲ πόση κακία μοῦ μίλησες. (ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια τῆς Θάλειας) «Γίνεσαι ζωηρὸς μονάχα ὅταν πρόκειται μέσα σου νὰ ξυπνήσῃ τὸ κτῆνος».

Θάλεια. (σταθερὰ) Ναί. Τὸ εἶπα. Κι' ἐν τῷ δικαίῳ μου.

Τάσος. "Ἐπειτα μούχεις πῇ καὶ κάτι ἄλλο. (ἐπαναλαμβάνει) «Δὲν ἔχεις μέσα σου τίποτε νὰ διαμαρτυρηθῇ, — Καμμιά χορδὴ λεπτὴ δὲν ὑπάρχει μέσα σου—» Ναί, Θάλεια. Μὴ νομίζεις πῶς τὰ ξεχνῶ αὐτά.

Θάλεια. "Οσο τὰ θυμᾶσαι, τόσο σ' ὠφελοῦν.

Τάσος. (τὴν κυτῶ βλοσηρὰ) Καὶ τί φταίω ἐγὼ ἂν δὲν ἔχω μέσα μου τὶς γελοῖες αὐτὲς χορδὲς ἢ ἂν ἡ δύναμί

μου δὲν εἶναι στὸ πνεῦμα ἀλλὰ στὴ κτηνωδία. (ζωηρά) Στὸ διάβολο νὰ πᾶνε οἱ ἐξαιρετικοὶ ἄνθρωποι. Θὰ μείνω ὅπως γεννήθηκα κι' ὅπως εἶμαι. Μέσος δὲν εἶμαι. Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει. Τὴ μέση τὴν ἔχουν καταλάβῃ οἱ ἄγνοοι καὶ οἱ ἡλίθιοι.

Θάλεια. (μ' ἀπάθεια) Ὁχι. Μποροῦσες νὰ ἦσουν καλός, εὐγενής, ἄκακος, χωρὶς τίποτε νὰ ἐμποδίζῃ νὰ ἔχεις κι' ἓνα πνεῦμα ἔξυπνο, ὑψηλό, γενναῖο...

(Ακούεται ὁ κρότος τῆς πόρτας τοῦ κήπου. Ὁ μουσικὸς Βλάετ ἔρχεται ἀπ' τὸ βάθος καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν σκάλες τῆς βεράντας. Κρατᾷ μιὰ θήκη βιολιοῦ).

Θάλεια. (σπεύδοντας πρὸς αὐτὸν) Εἴστε ὁ κ. Βλάετ;

Βλάετ. Μάλιστα. Ἔρχομαι νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κ. Καληριᾶ.

Θάλεια. (ἄθελα) Maître. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν χαρὰ μου ποῦ γνωρίσατε τὸν πατέρα μου...

Βλάετ. Ὁ πατέρας σας μοῦ εἶναι ἓνας ἀληθινὰ ἀγαπητὸς φίλος... Μέσ' ἀπ' τὴν εἰλικρίνεια τῶν σχέσεών μας ἀναβλύζει πράγματι μιὰ χαρά. Εἶναι τὸ συναίσθημα ποῦ δίνει ἡ Φιλία μεταξὺ τῶν Ἀνθρώπων!

Θάλεια. (σὰν νὰ ὀνειροπολῇ) Ἡ Φιλία μεταξὺ τῶν Ἀνθρώπων!... Ἡ φιλία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων! (βαθεῖα συγκινημένη) Τόνοι ποῦ δὲν πρωτοδοנוῦν τὴν ἀκοή μου!

Τάσος. Μὰ τί ἔχεις Θάλεια;

Θάλεια. ὦ. Τίποτε. (ἀλλάζοντας ὕφος) Κύνταξε ἀλήθεια τὶ μᾶς χαρίζει τὸ ἀπρόοπτο: Ἕνας μέγας καλλιτέχνης ἀνάμεσό μας!

Τάσος. (χαιρετᾷ τυπικά) Χαίρω ἐξαιρετικά ποῦ σᾶς γνωρίζω κ. Βλάετ.

Θάλεια. (ἀποφεύγοντας νὰ τὸν συστήσῃ) Ἐγὼ ἀνεβαίνω γιὰ λίγες στιγμοῦλες ἐπάνω. Ὁ πατέρας θὰ τὸν περιμένει.

Τάσος. (ἀμήχανος) Καλά. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ. (Ἡ Θάλεια κι' ὁ Βλάετ ἀνεβαίνουν)

(Ὁ Τάσος μένει στὴ θέσι του βλέποντας μὲ μελαγχολία τὴν Θάλεια καὶ τὸν Βλάετ ποῦ μπαίνουν στὸ σπῆτι. Ἐπειτα ταραγμένος βηματίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἡ Κλειὼ φαίνεται ἀπ' τ' ἀριστερά. Προχωρεῖ μὲ προσοχὴ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ καὶ τοῦ σκεπάζει τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια της).

Τάσος. Ποιὸς εἶναι;

Κλειώ. (γελᾷ) "Ολα μπροστά σου τὰ βλέπεις τώρα σκοτεινά; "Ολα μαῦρα; "Αν ἤσουν ποιητὴς πῶς θ' ἄλεγες τώρα; (εἰρωνικὰ) «"Ο "Αδης καὶ τὰ Τάρταρα ἀπλώθηκαν μπροστά μου! Μέσ' τὴν ψυχὴ μου νοιώθω τὸ θάνατο!»

Τάσος. (ἀπαλάσσεται καὶ τῆς αἰχμαλωτίζει τὸ χέρι)
"Η Κλειώ!

Κλειώ. "Ελα λοιπόν. Πρὸς τὶ πάλι αὐτὴ ἡ μελαγχολία;

Τάσος. "Α. Τίποτε.

Κλειώ. Κι' ἡ Θάλεια ποῦ εἶναι;

Τάσος. "Ανέβηκε μὲ τὸν Βλάετ. Νὰ τώρα πρὸ ὀλίγου.

Κλειώ. Μὲ τὸν Βλάετ; Ποῦ βρέθηκε ἐδῶ αὐτός;

Τάσος. (μὲ δυσθυμία) Τὸν προσκάλεσε ὁ πατέρας σου.

Κλειώ. (μ' ἐκπληξι ποῦ ξεσπᾷ ἔπειτα στὸ γέλιο)

Τάσο! Κατάλαβα πῶς ἀναποδογύρισε ὁ κόσμος.

Τάσος. "Οχι. "Ο κόσμος μένει ὁ ἴδιος. "Η Θάλεια μόνο ζητᾷ νὰ τ' ἀνατρέψῃ ὅλα.

Κλειώ. Χμ. Βλέπω ὅτι ἄρχισες νὰ τὴν καταλαβαίνεις.

Τάσος. "Η Θάλεια ζητᾷ ν' ἀνατρέψῃ τὰ πάντα. Αὐτό. Αὐτό, εἶν' ἡ Θάλεια.

Κλειώ. "Αλήθεια Τάσο. "Ας ἤξερα ἐπὶ τέλους τὶ εἶν' αὐτὸ ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ Θάλεια ἀπ' τῇ ζωῇ κι' ἀπτοὺς ἀνθρώπους.

Τάσος. "Απαιτεῖ αὐτὸ ποῦ ἀπαιτεῖ κανεὶς ἀπ' τὰ παραμύθια.

Κλειώ. "Εσένα δὲν σ' ἄρέσουν τὰ παραμύθια; Λένε πῶς αὐτὰ πλάθουν τὴ ψυχὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Τάσος. Κλειώ. Μίλησέ μου γιὰ τίποτε ἄλλο σὲ παρακαλῶ.

Κλειώ. (σὰν νὰ θυμῆθηκε κάτι) "Αλήθεια ξέχασα νὰ σὲ ρωτήσω. Τὶ ἐντύπωσι σοῦ ἔκαμε ὁ πίδακας ποῦ διορθώσαμε;

Τάσος. Ποιὸς πίδακας;

Κλειώ. "Ο μεγάλος. Νὰ αὐτὸς ποῦ εἶν' ἀπ' ἐκεῖ, στὴν ἄλλη πλευρά.

Τάσος. Δὲν εἶδα τίποτε.

Κλειώ. Δὲν εἶδες τίποτε; "Ελα λοιπόν. Τὶ κάθεσαι; "Εβαλα ἐκεῖ ἓνα ὠραῖο ἔδρανο ἀπὸ καρυδιά. Εἶναι μαγεία! Βλέπει κανεὶς τὸ νερὸ νὰ πηδᾷ ὀρμητικὰ ψηλά, νὰ λάμπῃ στὸ φῶς σχηματίζοντας ἓνα σχῆμα θαυμάσιο κι'

ἔπειτα νὰ πέφτῃ πάλι καὶ νὰ χάνεται (γελῶντας μ' ἀφέλεια)
Νά, ὅπως χάνονται ὅλα!

Τάσος. (ὀπισθοχωρῶντας ἔξαφνα). Ὁχι. Ὁχι. Θὰ
περιμένω τὴν Θάλεια. Σὲ λίγο θ' ἔρτῃ.

Κλειώ. (τραβῶντας τὸν ἀπ' τὸ χέρι) Θαυμάζω ἀλή-
θεια τὴν ὑπομονή σου νὰ δῇς κάτι τέτοιο. Ἐμπρός, ἔλα.
(Πηγαίνουν πρὸς τὸ βάθος καὶ φεύγουν δεξιά. Ὁ
Βλάετ κι' ἡ Θάλεια κατεβαίνουν).

Βλάετ. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ κάτι ποῦ παρατηρῶ.

Θάλεια. Λέγετε *maître*.

Βλάετ. Ὁ πατέρας σας ὅταν εἶναι κοντά σας, ὅταν
τὸν πλησιάζετε νὰ τοῦ μιλήσετε γιὰ κάθε τι, δίνει τὴν ἐν-
τύπωσι ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ ξαναζῇ.

Θάλεια. Ναί. Ὁ πατέρας ἔχει ὑποφέρει πολλά. (σὲ
λίγο ἀλλάζοντας ὅφως) Λοιπὸν *maître*, δὲν θὰ ξεχάσετε
τὴν ὑπόσχεσί σας. Θέλω τόσο πολὺ ν' ἀκούσω μιὰ δική
σας σύνθεσι. (κάθεται στὸ ἔδρανο ἀπλώνοντας τὸ χέρι μ'
ἀφέλεια) Καθῆστε λίγο.

Βλάετ. (κάθεται) Εὐχαριστῶ.

Θάλεια. Θέλω κεῖνο ποῦ μοῦ εἶπατε πάνω, ἀμέσως
ὅταν σᾶς ρώτησα: Τὴν «Ἀνατολὴ τοῦ Ἥλιου»!

Βλάετ. Θέλετε λοιπὸν νὰ τὴν ἀκούστε τὴν «Ἀνατολὴ
τοῦ Ἥλιου»;

Θάλεια. (ζωηρὰ καὶ σχεδὸν ἀθελά της) Ναί. Ναί. Τὸ
ζητῶ. Μοῦ τὸ ὑποσχεθήκατε.

Βλάετ. Ναί. Σᾶς τὸ ὑποσχέθηκα.

Θάλεια. Θᾶναι ἴσως τὸ καλλίτερό σας ἔργο. Τὸ πιὸ
ἄξιόλογο.

Βλάετ. (μὲ περιπάθεια) Ὡ. Εἶναι οἱ τόνοι ποῦ πάντα
θὰ δονοῦν τὴν ψυχὴ μου, εἶναι ἡ χαρά, ἡ ἄφατη χαρά!

Θάλεια. (νευρικά) Καὶ πῶς λοιπὸν φαντασθήκατε τὸ
ἀφάνταστο, πῶς ἐσυνθέσατε τὸ ἀσύνθετο;

Βλάετ. Ὁχι. Δὲν εἶν' ἀφάνταστο. Τὸ ἡῦρα στὴ ζωὴ
μου σ' ὅλη του τὴν Ἀλήθεια.

Θάλεια. Πόσες ὁμως δυσκολίες θὰ ἡῦρατε στὴ σύν-
θεσί του!...

Βλάετ. Ὡ. Ἄν ἡῦρα δυσκολίες! Ὅλα τὰ ἐμπόδια
τοῦ Κόσμου ἦσαν καὶ βάλθηκαν μπροστά μου ὅταν ἄρ-
χισα νὰ γράφω τὴν «Ἀνατολὴ τοῦ Ἥλιου».

Θάλεια. Εἶχατε λοιπὸν ἀπογοητεύσεις;

Βλάετ. Είχα σχεδόν ἀπελπισθῇ. "Ημουν μόνος. Κι' οἱ ἀρχικὲς δυσκολίες, ἀνίκανος μόνος μου νὰ τὶς πολεμήσω, ὀρθώνονταν μπροστά μου σὰν μιὰ εἰρωνία χαιρέκακα: Νὰ ἕνας μεγάλος μουσικοσυνθέτης! Νὰ ἕνας ποῦ ζητᾷ ν' ἀναφερθῇ κι' αὐτὸς μὲ τοῦ Mendelsohn τὸ ὄνομα!

Θάλεια. Ἐξακολουθεῖστε Maître.

Βλάετ. Ἐζήτησα τὴν ἐπιτυχία κι' ἤρρα τὴν ἀπόγνωσι. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ ἔνοιωθα νὰ γεννιέται μέσα μου ἕνα μῖσος!... Θεέ μου. "Αρχισα νὰ μισῶ τὸ μόνο ποῦ ἀγάπησα στὸν Κόσμο: Τὴ Μουσική.

Θάλεια. (σιγὰ) "Ω! Πόσο σκληρὰ δοκιμάζει ἡ Μοῦρα τὶς ἀξίες!

Βλάετ. (ἐξακολουθῶντας) Τίποτε πιά δὲν μπορούσε νὰ μὲ βοηθήσῃ. Οὔτε ὁ μαγικὸς κόσμος ποῦ ρίχνεται κανεὶς στὸ ἄκουσμα μιᾶς σονάτας τοῦ Beethoven, οὔτε οἱ μουσικοὶ ἱλιγγοὶ τοῦ Wagner, οὔτε τίποτε δὲν μπορούσε νὰ μὲ σώσῃ πιά.

Θάλεια. Ἀλήθεια. Μιὰ ἀπλῇ ψύχῳσι, ὅταν διαρκέσῃ λίγο, πορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ...

Βλάετ. Κι' ἀλλοίμονον ἂν δὲν βρεθῇ ἕνα χέρι νὰ μᾶς τραβήξῃ... (σὲ λίγο) Γιὰ πῆτε μου, πιστεύετε στὶς ἀτομικὲς δυνάμεις;

Θάλεια. (λίγο ταραγμένη) Πιστεύω... Πιστεύω μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου.

Βλάετ. Δὲν θὰ σᾶς εἶναι λοιπὸν μιὰ ἐκπληξι τὸ θαῦμα ποῦ ξανάδωσε τὸ βιολί.

Θάλεια. (ἀνυπόμονα) Περιμένω τὴν ἀφήγησί σας.

Βλάετ. "Ημουν ἕνα βράδυ ριχμένος σ' ἕνα μικρὸ καφεενεδάκι πάνω στὴν θάλασσα. Ἡ Τέχνη σὰν ἕνας λαμπρὸς διάττων εἶχε περάσῃ ἀπὸ μπρός μου καὶ χάθηκε πιά γιὰ μένα παντοτεινά. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα μοῦ ἔδιναν κεῖνο τὸ βράδυ; αὐτὰ τὰ σώματα ποῦ διασχίζουν τὸν οὐρανό... "Όταν νοιώθω κάποιον νὰ μὲ πλησιάζῃ... Ἐναν ἄγνωστο!

Θάλεια. (ἄθελα) Ποιὸς ἦταν;

Βλάετ. (ἐξακολουθῶντας) Σὰν μιὰ πνοὴ θάρρους ἐννοίωσα δίπλα μου τὸ πέρασμά του. Τὰ μάτια του ἔρριξαν πάνω μου τὴν φοβερὴ ὁμορφιὰ τοῦ Πόνου! Μ' ἐπλησίασε. Μείναμε ὅλο κεῖνο τὸ βράδυ μαζύ, σὰν δυὸ φίλοι παλαιοί, σὰν δυὸ σύμμαχοι. Ἀλήθεια μέσ' ἀπ' τὸν πόνο ἀναπηδοῦν τὰ ὥραϊα ἔργα...

(Λίγη παῦσι. Ἡ Θάλεια, ταραγμένη, βηματίζει γιὰ λίγο ἐδὼ καὶ ἐκεῖ κἀνορίας νεῦμα στὸ Βλάετ νὰ ἐξακολουθήσῃ).

Βλάετ. Τὸ ἐπόμενο βράδυ ρίχτηκα πάλι στὴ δουλειά... Ἀλλὰ μὲ τί χαρὰ ποῦ ἔβρισκα πάλι τίς δυνάμεις μου, μὲ τί χαρὰ ἔβλεπα νὰ διαγράφωνται πάνω στὸ πεντάγραμμο οἱ νότες, οἱ νότες ποῦ ὕστερα ἀντήχησαν οὖν ἕνας Ὕμνος πρὸς τὸ Θάρος!

Θάλεια. Σὰν ἕνας ὕμνος πρὸς τὸ Θάρος. (νευρικά)
Μὰ πῆτε μου ποῖος ἦταν;

Βλάετ. Τ' ὄνομα του εἶναι Παῦλος Ἑτερναῖος.

Θάλεια. (βράζοντας μὲ οἰμωγὴ) Ὁ Ἄ!

Βλάετ. (ὀπισθοχωρεῖ ἄθελα) Τὸν γνωρίζετε; Συγχωρεῖστε με λοιπὸν ἂν μὲ τὴν διήγησί μου σᾶς ἔχω βλάψῃ. Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ν' ἀγγίξω τὴ ζωὴ σας...

(Ὁ Καληριᾶς φαίνεται στὸ ὕψος τῆς βεράντας. Τοὺς παρατηροῦ γιὰ μιὰ στιγμή καὶ κατεβαίνει γοργά).

Καληριᾶς. Θάλεια. Ποῦ εἶν' ὁ Τάσος;

Θάλεια. (πρίστας τὴ συγκίνησί της) Θᾶναι ἀπ' ἐκεῖ. ἴσως μὲ τὴν Κλειώ;

Καληριᾶς. (μὲ χαμόγελο) Ἐκεῖνος δὲν θᾶχει βέβαια πολλὰ νὰ πῇ πάνω στὰ ζητήματα τῆς Μουσικῆς.

Βλάετ. (κυντάζοντας τὸ ρολοῖ του) Ἐγὼ προτείνω νὰ συναθροισθοῦμε πάνω. Κύριε Καληριᾶ, ἀπόψε θὰ σᾶς παίξω ἕνα ἔργο δικό μου.

Καληριᾶς. (τοῦ σφίγγει τὸ χέρι) Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ἀγαπημένε μου φίλε.

Βλάετ. Τώρα ἐπιτρέψτε μου ν' ἀνέβω... Πάω νὰ τακτοποιήσω λίγο τὸ βιολί μου.

Καληριᾶς. Ὅπως θέλετε. Τώρα θ'ἀνέβωμε καὶ μεῖς.
(ὁ Βλάετ ἀνεβαίνει)

Καληριᾶς. Πᾶμε νὰ φωνάξουμε καὶ τοὺς ἄλλους.
(τὴν τραβᾷ ἐλαφρὰ ἀπ' τὸ χέρι) Θάλεια, πῶς ἀφίνεις λοιπὸν τὸν Τάσο ἔτσι ὅταν ἐσὺ εἶσαι μ' ἕναν ἄλλο;

Θάλεια. (φρόνορας ἀντίστασι) Ὁχι. Ὁχι. Ἀς καθίσωμε λίγο ἐδὼ πατέρα.

Καληριᾶς. (μ' ἀρησυχία) Μὰ τί ἔχεις Θάλεια;

Θάλεια. (ξεσπῶντας) Σκέπτομαι τὴ δυστυχία μου.

Καληριᾶς. Τὴν δυστυχία σου; Τὶ λὲς λοιπὸν Θάλεια.
Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νᾶναι κανεὶς δυστυχὴς ὅταν δίνει στοὺς ἄλλους τὴ χαρὰ;

Θάλεια. Σὲ ποιὸν ἔχω δώση τὴ χαρά;

Καληριᾶς. Σὲ μένα Θάλεια. (μὲ συγκίνησι) Δὲν κατάλαβες λοιπόν; Ἐσὺ μοῦχεις δώση νὰ ξαναπιῶ ἀπ' τὸ γλυκὸ ποτῆρι τῆς ζωῆς ὅταν πιά εἶχα ἀντικρύσει τὸ θάνατο. Ἐσὺ μοῦχεις δώση τὴν γλυκεῖα ὑπερηφάνεια τοῦ πατέρα. Δὲν λέω ὅχι, κι' ἡ Κλειὼ εἶναι ἓνα παιδί καλό, μὰ δὲν ξέρει ὅμως νὰ δῇ τίποτε κατὰ βάθος, τὰ μάτια της γυρνοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σ' ἓνα σωρὸ ἐπιφανειακὰ πράγματα.

Θάλεια. (κάνοντας νεῦμα μὲ τὸ χέρι) ὦ. ὦ. Μὴ προχωρεῖτε πατέρα. Δὲν ἀνήκουν σὲ μένα οἱ τιμὲς αὐτές... Δὲν εἶναι δικές μου...

Καληριᾶς. Πῶς ὅχι Θάλεια. Μόνο ἐσὺ μ' ἔχεις μάθη τῇ μουσικῇ ὁμορφίᾳ τῆς ἀφοσίωσης, μόνο ἐσύ, ἄγγελέ μου, ἤξευρες σὲ πιά γωνιὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἦταν κρυμμένες οἱ πιὸ πολύτιμες πηγὲς χαρᾶς.

Θάλεια. (ζωηρὰ) Πατέρα. Δὲν ἀνήκει σὲ μένα ἡ τιμὴ αὐτῇ.

Καληριᾶς. (τὴν ἀγκαλιάζει) Πῶς παιδί μου δὲν ἀνήσει σὲ σένα ἡ τιμὴ αὐτή; Ὅλες οἱ τιμὲς τοῦ κόσμου ἀνήκουν σὲ σένα!

Θάλεια. Ὅλες οἱ τιμὲς τοῦ κόσμου ἀνήκουν σ' ἓναν ἄλλο, στὸν πραγματικὸ αἴτιο τοῦ σωμοῦ σας σ' ἓναν ἄνθρωπο ποῦ μισήσατε, ποῦ πολεμήσατε πάντα.

Καληριᾶς. (ἀπότομα ὀπισθοχωρῶντας) Ποιὸς εἶν' αὐτὸς Θάλεια;

Θάλεια. Εἶν' ὁ Παῦλος... Αὐτὸς μοῦχει δείξει τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ σωθῇ ὁ πατέρας μου... Αὐτός... Αὐτός...

Καληριᾶς. Ὡστε ἡ θυσία σου αὐτὴ νὰ χωρισθῇς ὁλότελα ἀπ' αὐτόν, δὲν ἦταν μιὰ δική σου αὐθόρμητη ἀπόφασι;

Θάλεια. (κρύβοντας τὸ πρόσωπο στὰ χέρια) Ἦταν ἡ θυσία ἐνὸς ξένου...

Καληριᾶς. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ αἴτιος τῆς χαρᾶς στὴν ὁποῖα ζοῦσα τόσο καιρό; (βηματίζει μὲ ζωηρὴ ταραχὴ ἐδῶ κι' ἐκεῖ) Θάλεια! Θάλεια! Μὲ φέρνεις πάλι μπρὸς σὲ νέα προβλήματα. Εἶχα ἐργασθῇ τόσο καιρὸ μὲ τὴν πραγματικὴ πίστι στὴν ἀξία τοῦ χρήματος, αὐτοῦ ποῦ περιφρονεῖ τὰ πάντα. Σὲ λίγο εἶδα τὶς προσπάθειές μου νὰ καταλήγουν στὸ μηδέν, στὴν καταστροφή. Μὰ ὅμως

ὕστερα ἀπ' αὐτὰ πόσο μεγάλη μοῦ φάνηκε ἡ δύναμις τῆς
νίικης στοργῆς σου ! Καὶ τώρα μαθαίνω πῶς κι' αὐτὸ δὲν
ἦταν παρὰ ἓνα ψέμμα, ἓνα τίποτε κι' αὐτὸ σὰν ὅλα, σὰν
ὅλη μου τὴ ζωὴ...

Θάλεια. (πηγαίνοντας κοντά του) Πατέρα. Μοῦχετε
δείξῃ ὅτι κατὰ βάθος εἴσις τόσο καλός. Πιστέψτε λοιπὸν
ὁλοκληρωτικὰ στὸν ἄνθρωπο.

Καληριᾶς. Πές μου Θάλεια. Πές μου πῶς ἐσύ, μο-
νάχη σου, μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα σου ἔχεις
φερθῇ ὅπως ἐφέρθηκες. Πές μου. Πές μου το Θάλεια.

Θάλεια. Μὰ σὰς ἔχω μιλήσει μ' ὅλη μου τὴν εὐλικρί-
νεια... Πιστέψτε με λοιπὸν... Κι' αἰσθάνομαι τόσο πόνο
τώρα ποῦ σὰς μιλῶ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Καληριᾶς. (πηγαίνει ἀργὰ πρὸς τὴν σκάλα κι' ἀνε-
βαίνει σιγά) ὦ. Δὲν εἶναι δυνατόν ! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ
εἶναι δυνατόν...

(Ἡ Θάλεια ἐπιστρέφει στὸ ἔδρανο καὶ κορβὴ τὸ προ-
σωπο στὰ χέρια της. Ὁ Τάσος ἔρχεται ἀπ' τὸ βάθος. Τὴν
παρατηρεῖ γιὰ λίγο, προχωρεῖ καὶ κάθεται δίπλα της).

Τάσος. Θάλεια, τί ἔχεις ; Θὰ ἔδιναν τὰ πάντα γιὰ μιὰ
δική σου στιγμή χαρᾶς ;

Θάλεια. (κινῶντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι) Τὰ πάντα !

Τάσος. Τὰ πάντα Θάλεια.

Θάλεια. (στὴν ἴδια στάσι) Καλά. Κάθησε λοιπὸν δυὸ
στιγμοῦλες σιωπηλὸς μαζί μου.

Τάσος. (πλησιάζει περισσότερο) Στὸ ὑπόσχομαι. Θᾶμαι
δίπλα σου ἢ Σιωπῇ. Αὐτὴ ἢ ἴδια ἢ Σιωπῇ.

Θάλεια. Δυὸ στιγμοῦλες σιωπῆς. Δόσε μου δυὸ στιγ-
μοῦλες σιωπῆς...

Τάσος. (πλησιάζει πὺλ πολὺ καὶ τὴν ἀγκαλιάζει. Προσ-
παθεῖ νὰ τὴν δεῖ στὰ μάτια).

Θάλεια. Ὅχι κινήσεις. Ὅχι βλέμματα ποῦ δὲν ἔχουν
ἐκφρασι. Εἶμαι ὁ Πόνος... Εἶμαι ὁ Πόνος... Στὸ ὄνομα
τοῦ Οὐράνιου Πατέρα δόσε μου δυὸ στιγμοῦλες Σιω-
πῆς...

Τάσος. (τὴν σφίγγει κοντά του) Θάλεια. Πρέπει νὰ
μοῦ πῆς πῶς μ' ἀγαπᾷς. Αὐτὸ θέλω νὰ τ' ἀκούσω ἀπ' τὸ
στόμα σου...

Θάλεια. (πετιέται μακριὰ μὲ περιφρόνησι) Καὶ τί

ἔκαμες ἐσὺ τὸ ἄξιον Ἀγάπη... ὦ! Ἀπάλλαξε τὴν ὄρασί μου ἀπ' τὴν θεά σου μορφὴ ἀπαισία...

Τάσος. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειότερη ἀπαισιότης ἀπὸ σένα. Ἡ Κακία καὶ ἡ Καλωσύνη βρῆκαν σὲ σένα ἕνα σῶμα. (φεύγει. Τὸ βιολὶ τοῦ Βλάετ ἀκούεται σὲ τόνο χαρᾶς).

ΑΥΔΑΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

Γ. ΠΙΕΡΙΔΗ, «Οἱ Σωτῆρες» Ἀλεξάνδρεια 1929.

Εἶναι ὁ δεῦτερος τόμος διηγημάτων πού ἐκδίδει ὁ συγγραφέας σὲ διάστημα δύο ἐτῶν. Ὁ κ. Πιερίδης εἶναι ἀπτοὺς λίγους Ἀλεξανδρινούς ποῦ χουν τὴ γνήσια συγγραφικὴ φλέβα καὶ δουλεύουν μὲ σύστημα. Ἄν καὶ μὲ τὸ πρῶτο του βιβλίου παρουσιάστηκε σὰν διηγηματογράφος μὲ γερά προτερήματα, μὲ τοὺς «Σωτῆρες» παίρνει μιὰ θέση στὸ νεοελληνικὸ διήγημα, μιὰ θέση σίγουρη, τὴ θέση τοῦ μεστωμένου διηγηματογράφου μὲ τὴν ἔμφυτη δημιουργικὴ παραγωγή.

Τελευταῖα τὰ βιβλία πού βγάζουν κυρίως οἱ νέοι εἶναι τὰ περισσότερα δυστυχῶς ἢ σπασμωδικῶς κινήσεις χωρὶς κανένα ἀπώτερο ἀποτέλεσμα, ἢ μέτριοι ἐκδηλώσεις πού δὲν εἶναι ἱκανὲς νὰ μᾶς κάνουν νὰ σκεφτοῦμε, ξόφασα δηλαδὴ ἀγγίγματα τῆς τέχνης χωρὶς βαθύτερο σκοπὸ, προσορισμὸ ἢ νόημα.

Ἡ δημιουργικὴ λοιπὸν ἐργασία τοῦ κ. Πιερίδη πού κάνει ἐξαίρεση στὴν τελευταία λογοτεχνικὴ παραγωγή πρέπει νὰ προσεχτεῖ, νὰ μελετηθεῖ καὶ νὰ ἐκτιμηθεῖ σ' ὅλη της τὴ σοβαρότητα, σ' ὅλο της τὸ βάθος. Νὰ κριθεῖ μὲν μὲ ἀμερόληπτη αὐστηρότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ἰδιαίτερη φροντίδα. Νὰ μὴν περάσει μὲς στὴ σειρά τῶν πολλῶν ἄλλων ἔργων καὶ ἐπιπόλαια νὰ κριθεῖ μὲ τὸν πικρόχολο πεσιμισμό πού δίκαια βέβαια μᾶς ἔχει καταλάβει γιὰ τὴν τελευταία νεοελληνικὴ συγγραφικὴ δημιουργικότητα, μὰ πού μὲ κανένα τρόπο δὲν πρέπει νὰ μᾶς κυριέψει καὶ νὰ μᾶς κάνει μονόπλευρους στὶς γνώμες μας.

Ἄλλ' ἀρκεῖ νομίζω νὰ διαβάσει κανεὶς μὲ προσοχὴ τὰ διήγηματα τοῦ κ. Πιερίδη, νὰ σταθεῖ τόσο στὸ ἠθογραφικὸ ὅσο καὶ